

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. P. wniosła odwołanie od decyzji (...) Oddział w S. z dnia 20.11.2020r., odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 25.05.2020r. do 22.11.2020r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego.

Podniosła, że w czasie pracy doznała urazu na skutek nieprawidłowego ustawienia stopy na podłożu.

Zarzuciła błędne ustalenia poczynione przez organ rentowy.

Organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazał, iż Główny Lekarz Orzecznik w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną wskazał, że w wyniku zdarzenia A. P. nie doznała urazu, ponieważ obrażenie jest następstwem utrwalonego stanu zdrowia – leczyła się wcześniej z powodu wewnętrznego uszkodzenia stawu kolanowego prawego.

ZUS podał nadto, iż zdarzenie z dnia 22.05.2020r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy z powodu braku urazu – schorzenie stwierdzone u A. P. ma charakter samoistny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. ma 29 lat. W dniu 22.05.2020r. pozostawała w zatrudnieniu w przedsiębiorstwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. na stanowisku sprzedawca-kasjer w sklepie (...) S.

Bezsporne.

W dniu 22.05.2020r. A. P. rozpoczęła pracę o godz. 6:00. Około godz. 11:20 znajdowała się na terenie sali sprzedaży, gdzie zajmowała się sprawdzaniem cen na stanowisku warzywnym. W trakcie wykonywania swoich obowiązków A. P. zauważyła, że brakuje cen, więc udała się do biura kierownika sklepu, aby je wydrukować. Będąc w biurze tym podeszła do biurka, na którym stała drukarka. Zauważyła jednak, że w urządzeniu tym nie ma papieru. Chcąc go uzupełnić odwróciła się w prawą stronę i z półki obok biurka pobrała papier. W chwili wykonywania obrotu w celu uzupełniania papieru w szufladzie drukarki prawa noga w kolanie A. P. ugięła się do przodu, po czym poczuła ból. Kierownik sklepu w osobie D. L. w chwili zdarzenia znajdowała się w biurze. Zapytała pracownicę, czy nic się jej nie stało. A. P. kontynuowała wówczas pracę, jednakże po upływie około godziny spostrzegła opuchliznę kolana. O nasilającym się bólu poinformowała Kierownika sklepu. Po zakończeniu pracy tego dnia A. P. udała się do domu.

Następnego dnia (23.05.2020r.) o godz. 6:00 A. P. rozpoczęła pracę, zaś po jej zakończeniu udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w S., z powodu nasilającego się bólu i opuchlizny w kolanie. Lekarz dyżurny, po uprzednim wykonaniu niezbędnych badań, stwierdził skręcenie i naderwanie części kolana. A. P. otrzymała wówczas zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy od dnia 25.05.2020r. do 12.06.2020r.

Zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę uznał ww. zdarzenie za wypadek przy pracy.

We wnioskach i zaleceniach powypadkowych zalecił przypomnienie pracownikowi o obowiązku zachowania środków ostrożności podczas poruszania się, zapoznanie poszkodowanej z aktualną oceną ryzyka zawodowego na stanowisku kasjer sprzedawca oraz przypomnienie wszystkim pracownikom sklepu zasady bezpiecznego przemieszczania się.

Dowód: akta organu rentowego - Protokół Nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 1-5; zapis wyjaśnień poszkodowanego – k. 18.

W dniu zdarzenia A. P. posiadała aktualne badania - zaświadczenie dotyczące braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku – sprzedawca-kasjer. Odbyła też wymagane szkolenia z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

Dowód: akta organu rentowego – Protokół Nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 2-3.

W treści opinii lekarskiej z dnia 09.11.2020r. Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS wskazał, że nie można przyjąć, iż w dniu 22.05.2020r. doszło do urazu kolana prawego w okolicznościach podanych przez zakład pracy - w świetle przedłożonej dokumentacji powypadkowej oraz medycznej.

Wskazał nadto, że należy przyjąć, iż podane przez A. P. obrażenie powstało w wyniku utrwalonego przed zdarzeniem jej stanu zdrowia.

Dowód: akta organu rentowego - opinia lekarska z dnia 09.11.2020r. – k. 24.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał ww. zdarzenia z dnia 22.05.2020r. za wypadek przy pracy, wskazując, że obrażenia powstały w wyniku utrwalonego przed zdarzeniem stanu zdrowia – brak urazu.

Dowód: akta organu rentowego – notatka w sprawie ustalenia uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego – k. 25-25v.; opinia z dnia 16.11.2020r. w sprawie nieuznania zdarzenia za wypadek – k. 26.

Na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 20.11.2020r. odmówiono A. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 25.05.2020r. do 22.11.2020r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego.

Uzasadniając powyższe wskazano, że na podstawie zgromadzonej dokumentacji dotyczącej zdarzenia, organ rentowy dokonał kwalifikacji prawnej tego zdarzenia uznając, że zdarzenie, któremu uległa A. P. w dniu 22.05.2020r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy, ponieważ przyczyną dolegliwości kolana prawego był utrwalony przed zdarzeniem stan zdrowia.

Dowód: akta organu rentowego – Decyzja ZUS z dnia 20.11.2020r., nr (...).

U A. P. rozpoznano: przebyte uszkodzenie łątki przyśrodkowej prawego stawu kolanowego w wyniku wypadku przy pracy w dniu 22.05.2020r.

A. P. wykonując pracę w dniu 22.05.2020r. doznała uszkodzenia łątki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego. Uraz ten nie istniał przed wypadkiem mimo, że A. P. ma schorzenie samoistne w postaci chondromalacji II stopnia.

Dowód: pisemna opinia z dnia 25.11.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 25-26 akt sprawy, dokumentacja medyczna – w aktach ZUS.

A. P. doznała uszkodzenia łątki przyśrodkowej prawego stawu kolanowego w wyniku wypadku w pracy w dniu 22.05.2020r. Stwierdzenie dotyczące przykurczu stawu kolanowego prawego nie ma żadnego związku ze sprawą.

Dowód: pisemna uzupełniająca opinia z dnia 23.02.2022r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 44 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. P. od decyzji organu rentowego jest zasadne, a tym samym zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie sporną pozostawała okoliczność, czy ubezpieczonej przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, tj. z tytułu wypadku, któremu uległa w pracy w dniu 22.05.2020r. – za okres od dnia 25.05.2020r. do 22.11.2020r.

Zauważyć należy jednak, że zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673) – zwaną dalej „ustawą wypadkową” - za **wypadek przy pracy** uważa się zdarzenie nagłe, wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą – podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Zaznaczyć należy, iż zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. Ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie zaś z art. 9 ust. 1 powyżej cytowanej ustawy, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Zważyć nadto należy, że organ rentowy kwestionował fakt wystąpienia u ubezpieczonej urazu w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonej zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego organ rentowy argumentował bowiem okolicznością, iż zdarzenie z dnia 22.05.2020r. nie zostało uznane za wypadek przy pracy z powodu braku urazu – podając, że schorzenie stwierdzone ma charakter samoistny. Organ rentowy przywoływał nadto orzeczenie lekarza orzecznika ZUS.

W związku z takim stanowiskiem organu rentowego i podnoszonymi twierdzeniami, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii, co uczynił w oparciu o treść przepisu art. 278 § 1 k.p.c., celem ustalenia, czy wykonując pracę w dniu 22.05.2020r. A. P. doznała urazu, czy też schorzenie ubezpieczonej nie ma związku z tym zdarzeniem i jest schorzeniem samoistnym (wyłącznie następstwem utrwalonego stanu zdrowia ubezpieczonej). Niezbędne było bowiem zaczerpnięcie wiedzy specjalistycznej w tej mierze.

I tak, z treści pisemnej opinii sądowno-lekarskiej wynika, że u A. P. rozpoznano: przebyte uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej prawego stawu kolanowego w wyniku wypadku przy pracy w dniu 22.05.2020r.

Odpowiadając na pytania Sądu, biegły opiniując wskazał, że A. P. wykonując pracę w dniu 22.05.2020r. doznała uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego. Co istotne, biegły jednoznacznie stwierdził w opinii, że **uraz ten nie istniał przed wypadkiem, mimo że A. P. ma schorzenie samoistne w postaci chondromalacji II stopnia** (vide: pisemna opinia z dnia 25.11.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 25-26).

Do treści ww. opinii zarzuty złożył organ rentowy. Zmierzając do wnikliwego ustalenia wszelkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd przeprowadził również dowód z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego ortopedy.

I tak, ustosunkowując się do treści zarzutów, biegły w całości podtrzymał treść opinii pierwotnej. Nadto, uzupełniająco opiniując wskazał, że **ubezpieczona doznała uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej prawego stawu kolanowego w wyniku wypadku w pracy w dniu 22.05.2020r.** Zaznaczył także, iż stwierdzenie dotyczące przykurczu stawu kolanowego prawego nie ma żadnego związku ze sprawą (vide: pisemna uzupełniająca opinia z dnia 23.02.2022r. – k. 44).

Z treści ww. opinii jednoznacznie wynika zatem, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia, któremu uległa ubezpieczona, **uraz wystąpił** (wbrew twierdzeniom organu rentowego).

Ww. opinia sądowno – lekarska (zgodnie z treścią tezy dowodowej oraz zlecenia) sporządzona została przez lekarza specjalistę w oparciu o badanie ubezpieczonej oraz dokumentację medyczną, jak też dokonaną analizę akt sprawy.

W ocenie Sądu, należy stwierdzić, że ww. opinia spełnia wymogi fachowości, rzetelności i jest logiczna. Wnioski zawarte w opinii zostały uzasadnione w sposób jasny i przekonywujący. Ponadto, opinia została sporządzona przez doświadczonego lekarza specjalistę, a zatem zawarte w niej twierdzenia są poparte specjalistyczną wiedzą na wysokim poziomie. Opinia oraz zawarte w niej wnioski są jednoznaczne i stanowcze. W tym stanie rzeczy przedmiotową opinię przyjąć należało za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, co do stanu zdrowia ubezpieczonej.

Zważyć też należy, że zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19.12.1990 r., I PR 149/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300.

Wspomnieć wypada, iż zgodnie ze stanowiskiem judykatury, zakres skutków doznanego urazu obejmuje wszystkie konsekwencje, jakie spowodował on u poszkodowanego ze względu na stan jego organizmu przed wypadkiem, a nie tylko te, które uraz taki spowodowałby, niezależnie od indywidualnego stanu zdrowia pracownika. Pod uwagę bierze się te skutki przyczyny zewnętrznej, które w łańcuchu przyczyn - będąc jego istotnym ogniwem - doprowadziły do objętego Ustawą skutku. Dlatego w judykaturze konsekwentnie przyjmuje się, że zadziałanie zewnętrznej przyczyny, mającej swe źródło w świadczeniu pracy (wypadek przy pracy), może polegać również na uszkodzeniu narządu wewnętrznego, dotkniętego schorzeniem samoistnym, a przez to tylko na istotnym pogorszeniu stanu zdrowia (por. wyrok Trybunału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 stycznia 1961 r. IV NRT 2/60 Państwo i Prawo 1961/11 str. 851 z glosą J. Pasternaka; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1968 r. III UZP 1/68 OSNCP 1968/8-9 poz. 140 oraz OSPiKA 1969/3 poz. 57 z glosą T. Świnarskiego; wyrok z dnia 10 lutego 1977 r. III PR 194/76 OSNCP 1977/10 poz. 196; z dnia 16 lutego 1977 r. III PRN 55/76 OSPiKA 1978/12 poz. 217 z glosą G. Bieńka; z dnia 5 lutego 1997 r. II UKN 85/96 OSNAPiUS 1997/19 poz. 386 oraz z dnia 21 maja 1997 r. II UKN 130/97 OSNAPiUS 1998/7 poz. 219).

Raz jeszcze zauważyć jednak potrzeba, że w niniejszej sprawie biegły jasno wskazał, że wykonując pracę w dniu 22.05.2020r. ubezpieczona doznała uszkodzenia łątki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego, natomiast **uraz ten nie istniał przed wypadkiem**.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie były wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Utrwalone orzecznictwo wskazuje, że nie jest naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. oparcie ustaleń na opinii biegłych lekarzy, jeżeli opinie te są jednoznaczne i nie wymagają uzupełnienia, ani dalszego wyjaśnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.07.2001r., sygn. akt II UKN 497/00). Podkreślić należy, że opinia biegłego nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron przedmiotowego postępowania.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 02.03.2022r. (k. 45) oddalono wniosek dowodowy organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii – na podstawie przepisu art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c., jako zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Wszelkie istotne dla sprawy okoliczności zostały bowiem dotychczas wyczerpująco wyjaśnione i ustalone, zaś przeprowadzenie ww. dowodu powodowałoby jedynie nieuzasadnione wydłużenie przedmiotowego postępowania oraz godziłoby w zasadę ekonomiki postępowania.

Co prawda, na skutek zakreślenia stronom terminu 7 dni na zgłoszenie ewentualnych zastrzeżeń w trybie art. 162 § 1 k.p.c. co do oddalenia ww. wniosku dowodowego, organ rentowy złożył pismo z dnia 09.03.2022r. (k. 50). W jego treści ZUS podtrzymał dotychczasowe stanowisko, w tym co do celowości dopuszczenia dowodu z opinii innego lekarza ortopedy. W piśmie tym kolejny raz przedstawiono zarzuty do opinii. Co więcej, w treści pisma ZUS zarzucił również, że biegły ignoruje w swej opinii zmiany zwyrodnieniowe w kolanie. W ocenie Sądu, w świetle treści przeprowadzonych dowodów z opinii biegłego, nie sposób uznać zasadnym ww. zarzut organu rentowego. Jak już uprzednio wspomniano, w treści opinii pisemnej pierwotnej (podtrzymanej w całości w opinii uzupełniającej), biegły

wprost uwzględnił okoliczności wskazane przez ZUS i wskazał, iż uraz ten nie istniał przed wypadkiem mimo, że A. P. ma schorzenie samoistne w postaci chondromalacji II stopnia.

Dodatkowo wskazać można, że z akt organu rentowego wynika, iż ubezpieczona złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. Zarówno z opinii lekarza orzecznika ZUS jak i opinii komisji lekarskiej ZUS – wydanych na podstawie historii choroby ubezpieczonej, kart informacyjnych, MR jak i opinii ortopedy konsultanta ZUS wynika, że (mimo nie stwierdzenia podstaw do tego świadczenia) u ubezpieczonej rozpoznano uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego i stan po skręceniu stawu kolanowego prawego.

Powyższe pozostaje w sprzeczności ze stanowiskiem ZUS (opartym na stanowisku zastępcy głównego lekarza orzecznika ZUS) w niniejszej sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia oraz rozważania, w szczególności mając na względzie całokształt przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych w sprawie wniosków, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodziły przewidziane w przepisie art. 148¹ k.p.c. podstawy do wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym, a przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz rozważania, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił w całości zaskarżoną decyzję (...) Oddziału w S. z dnia 20.11.2020r. i przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 25.05.2020r. do 22.11.2020r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego.